

Hirdessétek az evangéliumot!

Mk 16,15

Sátoraljaújhelyen táboroztunk

Huszonkettedik többgenerációs táborunkat 408 (hétvégén 427) fő, köztük 53 első táborozó részvételével tartottuk Sátoraljaújhelyen.

A bölcsődésekből, óvodásokból, hittanосokból, 140 ifisből, szülőkből, nagy- és dédszülőkből álló tábor átlag életkora 29,8 év volt.

A legfiatalabbak 5 hónaposak, a legidősebbek 86 évesek voltak. A tábor lakóinak 54,3%-a 25 évesnél fiatalabb volt.

A hét címe: **„Hirdessétek az evangéliumot...!”** (Mrk 16,15) avagy az: **Evangélizáció.**

A témáról délelőttönként 24 bibliakörben beszélgettünk. Esténként az ősegyház missziójáról szolt az íge.

Idén 225-re emelkedett a „csupros atyafiak” (tizedszer táborozók) és 29-re a húsz táborban részt vettek száma, őket egy igés kancsóval köszöntöttük.

A hét több mint 13 millió forintba került, amely nagyrészt a részvételi díjakból gyűlt össze. Missziós és szociális okból 80 fő kapott támogatást tagjaink céladományából és a „Nagyerdei Egyházközségért” Alapítványtól.

A beszámolók megerősítik, hogy érdeemes volt sokat imádkozni, dolgozni és anyagiakat áldozni ezért a gyülekezetet építő hétért.

Püski Lajos lelkész

Felvezetés

19. csoport

Mindennek megszabott ideje van, megvan az ideje mindennek, dolognak az ég alatt” (Préd 3,1), így bizony ideje van a táborozásnak és a számvetésnek is a kisgyermekesek csoportjában.

Izgalmas és teljes élmény az egyhetes táborozás, a „szivárvány” sok színét ölelte fel a lelki kikapcsolódástól a tudományos műhelyvitákon át az evangélizáció mély teológiai kérdéseiiig. Bár alapvetően közösségi élmény, lehetőséget adott az önmagunkkal való számvetésre is, hiszen leginkább csak saját problémáink megoldása után vagyunk képesek másoknak is segítséget nyújtani, szolgálni. Hívogatni, evangélizálni pedig csak olyan példamutatással tudunk, melynek legjobb teszt-alanyai éppen saját gyermekeink (persze, elkeseredni akkor sem kell, ha ez tinédzserkorra nem sikerül).

A csoportbeszélgetések után talán az egyik legnagyobb útravaló az, hogy nincs könnyű feladata annak, aki a mai társadalomban követendő értékke szeretné tenni a keresztyén (hit)vallást. Ehhez a modern kor bálványai mellett meg kell küzdeni a társadalmi és történelmi előítéletekkel, és meg kell mutatni a különbséget a humanizmus, önmagunk istenítése és a valódi istenhit között. Az ember a történelem

során nem sokat változott, akár Krisztus korában, napjainkban is számtalan jele van az Isten, az élet végső értelme utáni szomjúságnak.

A tábor legfőbb üzenete az erre adott válasz, hogy mindnyájan az Isten melletti döntés nélkül születünk, és ha úgy halunk meg, akkor az elpazarolt élet kárhozata vár ránk. Aki hallgatja a Jézusról szóló bizonyágtételt, és hisz annak, ettől menekül meg. Visszatalál Istenhez. Ennek fényében, hogy elfogadjuk pl. a tudomány eredményeit vagy a technológia nyújtotta lehetőségeket, olyan „technikai” részei életünknek, melyek nem befolyásolják alapvetően erkölcsi és hitbéli életünket, nem feladatuk, hogy kitöltsék azt az űrt, amit életünk céljának keresésében és megtalálásában érzünk.

A jó beszélgetések, a sok humor, a tartalmas programok, a zsiros kenyér és társasjáték mellett tehát leginkább azt köszönhetjük a „hegyen” töltött időnek, hogy a hétköznapiok küzdelmeire és örömeire való figyelmünk mellett segít(het)ett életünk igazi célját is meghatározni és az ehhez szükséges döntéseinket meghozni, hiszen „a világ pedig elmúlik, és annak kívánsága is; de aki Isten akarátát cselekszi, megmarad örökké”. (1Jn 2,17)

Ezen felismeréssel köszönjük a táborszervezők munkáját, a csoportvezetőnk vezető útmutatásait, a csoport lelkeszeinek hitbéli őszinteségét, a közös éneklések lelki segítségét és a testvéri összetartozás keresztyéni érzését.

*Dr. Lénárt Csaba,
15. csoport*

Tavasszal konfirmáltakként most alakultunk ifjúsági csoporttá. A csoportunk jó része eljött a táborba, és itt alakultunk „Zákeus ifivé”. A táborban én most voltam először, és nagyon pozitív a véleményem róla. Minden nap változatos programok vártak ránk. Bőséges és változatos ételeket kaptunk. Az ifivezetők szimpatikusak és kedvesek, akik mindig nagy türelemmel figyeltek ránk. Rengetegen voltunk, de mindenkit le tudtak foglalni valamivel. Senki nem tétlenkedett, mindenkinek jutott program. A kedvenc alkalmunk a felkészülés volt az előadásunkra (bár ezen sajnos nem tudtam részt venni), igazán élveztük kitalálni a forgatókönyvet, kitalálni mindenki feladatát és elpróbálni a jelenetet. A többi táborozó is nagyon kedves volt, jó közösség alakult ki közöttünk. Esténként elsétáltunk a templomba. Az odafelé vezető úton is sok érdekességet láttunk. Az esti áhítat minden korosztálynak szólt, az én korosztályomat érintő témákról is beszéltek, így fent tudta tartani az érdeklődésemet. Az egyetlen kritikai megjegyzésem, hogy az étkezésnél sokat kellett várakoznunk. Ez volt az eddigi legjobb tábor, amiben valaha is részt vettem. Köszönöm a lehetőséget!

Balogh Gábor, Zákeus ifi

Megalakult a Zákeus ifi

Bábszínház

A tábor témája: Hirdessétek az evangéliumot! Nekem, kórházlelkeszként, nagyon testhezálló téma, hiszen nagyon sok különböző nézetű, hitű emberrel találkozok, beszélgetek. Legtöbbször azt mondják, hogy „hiszek én a magam módján”.

Sokéves tapasztalatom szerint ezeknek az embereknek a legnehezebb az evangéliumot, Isten kegyelmét hirdetni, mert önmagukat nagyon jónak tartják, és szerintük a saját jó cselekedeteik miatt fognak üdvözülni.

Szombaton a szituációs játék során én képviseltem a „maga módján vallásos” szomszédasszonyt, és az életben is sokat hallott kifogásokkal hárítottam a hívő szomszéd minden igei közeledését. Bizony, a csoportnak nagy gondot okozott, hogyan lehet evangélizálni egy ilyen embert. Arra a meggyőződésre jutottunk, hogy van, amikor először szavak nélkül, tettekkel, a másakra való odafigyeléssel, empátiával lehet közeledni, és talán hetek vagy hónapok múlva lehet beszélni az evangéliumról, akkor tudja befogadni az örömhírt. Nekem nagyon tanulságos volt ez a hét, hálás vagyok Istennek, hogy ott tudtam lenni.

Hajdu Ilona, 23. csoport

Ez volt a negyedik táborom a Várhegyen, ami ezúttal is nagyon tetszett. Idén még a Kishittan tagjaként vettem részt, sajnos csak csütörtöktől csatlakozhattam a táborhoz.

Nagyon tetszett a délelőtti foglalkozásokon, hogy érthetően magyaráztak és sok új dolgot tanulhattam.

Délután általában fociztam a többiekkel. Örülök neki, hogy idén nemcsak az ifiseknek volt focibajnokság, hanem a hittanosoknak is.

A számháború szerintem izgalmas játék volt, remélem, jövőre is lesz!

Amikor megérkeztem a táborba, hamar megtudtam, hogy húzni kell egy nevet, akit meg kell keresni és még beszélni is kell vele. Nem tudtam, hogyan kezdjek hozzá a kereséshez. Pár barátommal megbeszéltük, ki kit húzott: így kicsit könnyebb volt beazonosítani a keresett embert.

Miután sikerült megtalálnom az „angyalkámát”, már csak meg kellett keresnem a megfelelő alkalmat, hogy beszéljek vele. Erre hétfőn került sor.

Úgy érzem, hogy jól elbeszélgettünk és megismerhettük egymást.

Számomra ez volt az eddigi legjobb tábor.

Irinyi Tamás, Kishittan

Fociztunk

Págiél ifi

A többgenerációs táborban idén sikerült először egy teljes hetet eltöltenem. Egész évben nagyon vártuk a férjemmel. Testi és lelki feltöltődésben bizakodva indultunk neki a hétnek. Örültünk a régi ismerősöknek és a most megismert embereknek. Éjszakába nyúló beszélgetéseket folytattunk életünkről, teológiai kérdésekről, hogy milyen modern eszközökkel lehetne az egyháztól idegenkedő embereket megismertetni a hitvallással. Az áhítaton szembesülhettünk saját életünk bálványaival, amelyek akaratunkon kívül beszivároghattak életünkben. Az ezzel kapcsolatos gondolatok mély és tartalmas beszédtemául szolgáltak. A csoportos beszélgetések során gyakorlati feladatokon keresztül tettük próbára magunkat, hogy mennyire tudunk evangelizálni hétköznapi szituációkban. Számos tanulságot vontunk le, többek között azt, hogy személyes hitünket kell erősíteni ahhoz, hogy hitelessé válhassunk mások szemében. Fontos az összetartozás érzését növelni a közösségünkben. Ezen feladatok az új gyülekezet alapköveinek letételéhez is szükségesek. Köszönöm, Uram, hogy nekünk ajándékoztad ezt a csodálatos hetet. Hálásak vagyunk, hogy vigyázol ránk és megőrzöl minket hitünkben.

Albertné Kertész Mónika, 14. csoport

Az idei táborban ismét gyerekeknek érezhettem magam, mivel ezen a héten a középhittanban végezhettem szolgálatot segítőként.

Ildikó néni alkalmain előtörtek bennem a régi emlékek, amikor még én versengtem a koronáért.

Mi egész héten az esti áhítatok történeteit vettük, sokat játszottunk, színeztünk, és persze szerepet tanultunk, számtalanszor eljátszottuk a történetet, ami a második este témája volt: az ötvösök lázadása.

Remek „bulinak” bizonyult Ildikó nénivel lesétálni a templomba, majd onnan fel.

Ha alkalom adódott, akkor az esti közös éneklésen felcsendülhetett néhány gyerekdal, amelyeket a hittanosok nagyon nagy szeretettel énekeltek és mutogattak.

A tábor apraja-nagyja együtt fedezte fel Sátoraljaújhely gyönyörű városát a közös nagy túrán, és akinek kedve volt, még számháborúzhathatott is a tábor területén.

Nagyon örülök, hogy részese lehettem ismét a középhittannak, és immáron 17. alkalommal is táborozhattam, és lélekben felfrissülve, feltöltekezve vághatok neki annak az egy évnek, amely a jövő évi táborig még ránk vár.

Véha Krisztina, Középhittan

A játékban is fontos minden lépés!

Nekem az idei gyülekezeti tábor egyben az első is volt. Eddigi életem során a legjobb tábor volt.

Elmondani nem lehet, hogy mennyi vidámságban és szeretetben volt részem. Ezen kívül rengeteg új emberrel ismerkedtem meg az ifis belül és azon kívül is. Az ifis társaimat a délelőtti beszélgetések során ismerhettem meg jobban.

Ezeknek az alkalmaknak mindegyike mély nyomott hagyott bennem.

Mindegyik másfajta volt, valamelyik tanulságos, valamelyik megérintett, valamelyik feldobott.

Nagyon örülök, hogy a gyülekezet tagjai bármikor, bármilyen problémám volt, azonnal a segítségemre voltak.

A táborban rengeteg program volt mindenki számára. Ezek közül kiemelném a Táborgyertyát, ahol mindenki nagyon jól érezte magát, valamint a foci meccset, ahol szintén nagyon jó volt mindig a hangulat. Uzz-Uzz-Uzziás!

Minden korosztálynak teljes szívemből ajánlom a tábor.

Sajtos Timea, Uzziás ifi

Csoportunk jelentős részének ez már a sokadik tábora volt. Igaz, most is voltak olyan társaink, akiket eddig még nem ismertünk. De ez a tábor is olyan volt nekünk, mint a kiscsoportban feldolgozott bibliai témák: ismertük, mégis tudott újat nyújtani, gazdagítani minket. Ugyanígy nem fullasztotta unalomba a beszélgetéseket, hogy a fő téma a tavalyi tábor témakörének folytatása volt: a misszió. A hét vége felé megállapítottuk, hogy még a következő tábor ideje is kellene a téma teljes megtárgyalásához, ha ki lehet ezt meríteni egyáltalán. Érdekes volt kapcsolódási pontokat találni a Pál apostollal és társaival kétezer évvel ezelőtt történt események és saját korunk világa, sőt a magunk élethelyezetei között. Hiszen az Urunk és a küldetésünk is ugyanaz. A misszió pedig éppúgy történhet teltház stadionok előtti igehirdetéssel, mint a munkahelyen, baráti körben, vagy a gyerekeink felé történő evangelizálással. Ami lelki töltést most kaptunk, magukkal vihettük hétköznapi életünkbe is.

Szabó Zoltán, 16. csoport

Zenekar

Városismereti kiránduláson

Nekem eddig még – sajnos – csak háromszor volt alkalmam részt venni ebben a táborban, hiszen még csak három éve ismerjük a Nagyerdei Gyülekezetet. A tábor eddigi éveim során mindig maradandó élményt nyújtott számomra. A közösséget sem lehet soha elfelejteni, ahogy a táborgyertyát és az egész hetet sem.

A kirándulások mindig élményekben dúsak szoktak lenni. Tavaly például a füzéri várnál voltunk túrázni, a mostani alkalommal viszont a csoportok a városban tettek egy rövidebb kirándulást, ahol mi egy börtönmúzeum, egy borospince és egy vár meglátogatásában vettünk részt. A csoport egy kilátóhoz is túrát tett, ami szintén nagyon jól sikerült.

Az esti áhítatokról is szeretnék szót ejteni. A sátoraljaújhelyi templomba a táborozók nagy része gyalog, a többiek pedig busszal és autókkal mentek. Nagyon szeretem azt, hogy nem mindig a megszokott zsoltárokkal és gyülekezeti énekekkel, hanem az ifjúsági énekeskönyvben lévő dalokkal is dicsérjük az Urat.

Mindez csupán néhány élmény volt a sok közül, mindet nem is tudnám ilyen röviden leírni.

Vitéz Kata Borbála, Nagyhittan

Az idén is nagyon vártam a tábor hetét, hogy testileg, lelkileg kipihenjem magam.

Én egy olyan ember vagyok, aki nem nagyon szeret beszélni, főleg hangosan imádkozni a testvérek előtt. Én nem a katedráról jöttem, hanem a létráról. Ennek ellenére egyre jobban bekapcsolódtam a beszélgetésekbe, és az Úr szívembe adta azt is, hogy hangosan imádkozzak.

Bea nagyon jól vezette a beszélgetéseket. Mindenkiből kihozta a legtöbbet.

Szombaton az volt a feladat, hogy csoportonként két ember menjen el egy másik csoportba.

Legnagyobb meglepetésemre engem kért meg Bea, hogy mutassam meg, mennyire munkálja az Úr az életemet. Végre én is tudtam másoknak adni. Biztattam az első táborozókat. Sírhattak a vállamon. Soha ennyi szeretetet és ölelést nem adtam és kaptam. Biztattak, szólj, beszélj, mert jókat mondasz.

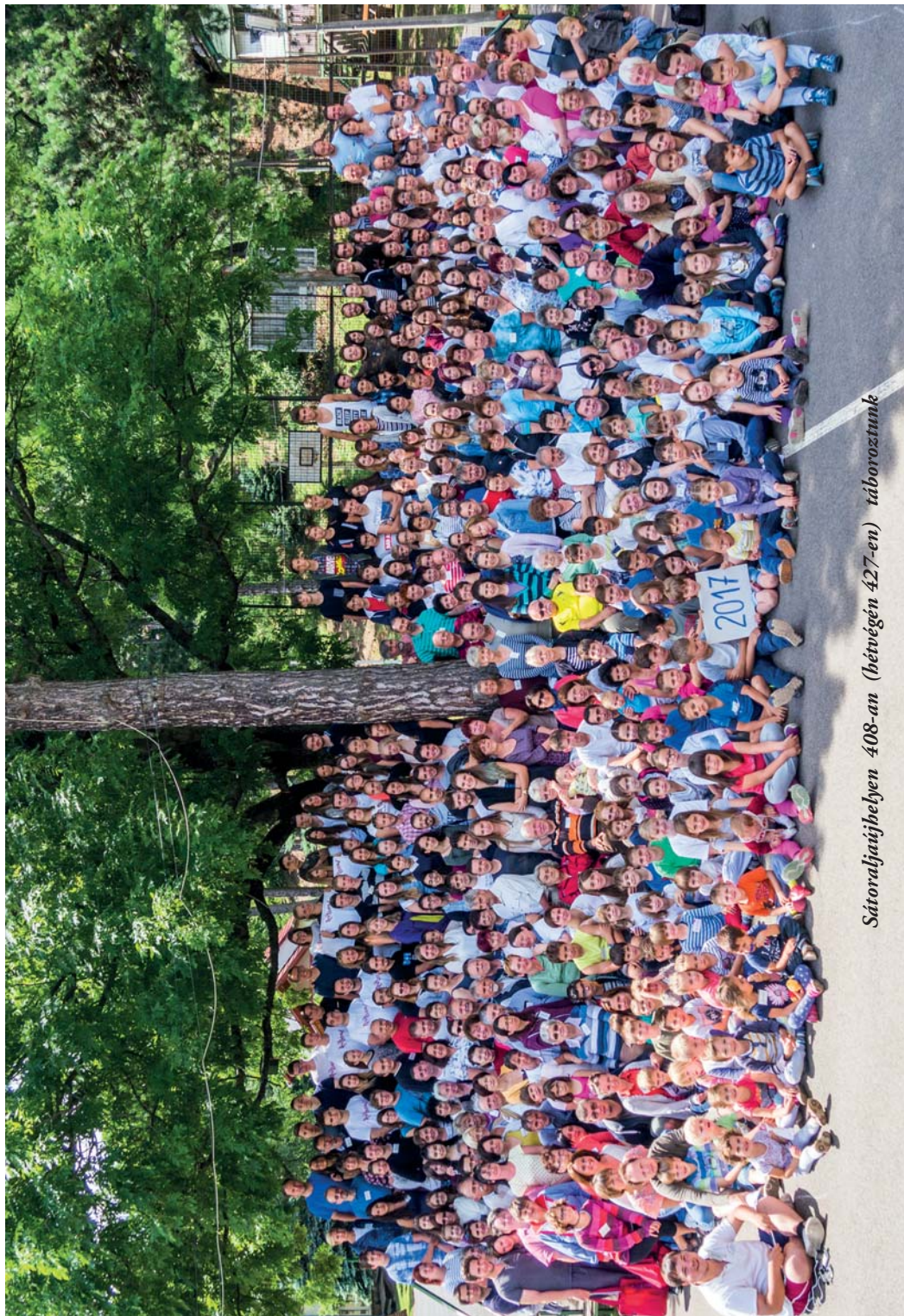
Köszönetet mondtam az én „Barnabásomnak”, aki tíz éve nem is sejtette, hogy ő az.

A tábort úgy hagyhattam el, hogy nemcsak én épültem, hanem mások is épültek általam. Ez a kegyelem.

Szarvas József, 18. csoport

Előadáson

Sátoraljaiújhegyen 408-an (hétvégen 427-en) táboroztunk

Teaház

Felkesztéssel és három gyermekünkkel első alkalommal vettünk részt idén a gyülekezeti táborban. Barátok hívogattak az ígéretes hitmélítő hétre. Nagyszerű volt megtapasztalni a közös imádság, beszélgetés, éneklés erejét, gyerekkorom KIE (Keresztyén Ifjúsági Egyesület) alkalmaira emlékeztetett. Nagy ajándék ezt a hitelményt többgenerációs gyülekezeti közösségben, református vallásunk alapjaira építve megélni. Azt gondolom, hogy minden egyházközösségben szükség lenne efféle „intenzív” hitéleti hétre, mert egyházunkban felfrissülést, megújulást eredményezhetne a kálvinista keretek megőrzése mellett. A táborban bátorítást kapunk arra, hogy a mindennapokban büszke reformátusként felvállaljuk a krisztusi evangéliumot, így példát mutathassunk tévelygő felebarátainknak. Családunk minden tagja korosztályának megfelelően vehetett részt csoportos foglalkozásokon. Fontosnak tartom, hogy a tábori hét alatt gyerekeink hasonló értékrendű társaikkal mélyíthetik kapcsolataikat, amellett, hogy hitben növekednek. A „névhúzó” játékkal megismerhettünk korábban ismeretlen táborozó társainkat. Lenyűgözött a tábor precíz szervezettsége, az alkalmak pontos rendje. Annak is örülünk, hogy lehetőség nyílt egyéni kikapcsolódásra a festői szépségű Zemplénben.

Gyimóthy Gergely, 17. csoport

Az ifjúsági tábor az év várva várt eseménye. Hiszen ekkor mindannyian egybegyűlünk, nemcsak a kiscsoportok, hanem szinte az egész gyülekezet, s olyan közösségi élményben lehet részünk, amivel sokunk nem találkozunk minden nap. Ilyen volt a mostani hét is. A focimeccsek (nyertünk-e vagy sem), a zumbaórák, számháborúzások, éneklések és beszélgetések nagyon jó hangulatot adtak. A 2017-es tábor központi témája sokak számára megragadó volt. Legalábbis számomra. Mert a döntések nap mint nap, minden apró mozzanatunkban fontos szerepet játszanak. A héten többször is álltunk választás előtt. Néha jó, de néha rosszabb döntést hoztunk, így nem volt teljesen súrlódásmentesnek mondható ez a pár nap. Viszont Dóri és Gergő, ideiglenes ifjúsági vezetőink jól kezelték a helyzetet és nagyon érdekes ifjúsági fórumot tartottak. A táborból mindannyian haza tudtunk vinni valamit, ami később segíthet jobb és felelősségteljesebb döntéseket hozni.

Bakó Zsuzsi, Sifi ifi

Rúben ifi

Örömmel készültünk a második táborozásunkra feleségemmel. Kétágyas szobában voltunk, a teljes ellátás valódi pihenéssé tette az ott töltött napokat. Köszönjük a tábor szervezőinek és a szolgálatot végzőknek a sok munkát. Emlékezetes marad a Sátoraljaújhelyt bejáró séta, ezen belül a zsidó temető megtekintése. Jó gondolatnak éreztem a közösség építése szempontjából a nevek húzását és az elbeszélgetést. A táborgyertya és a záró istentisztelet is felejthetetlen marad. A tábor témája a Róma 1,16-17 alapján az evangelizáció volt. A csoportbeszélgetéseinket Kerti Péter gondnok úr vezette, nagyon következetesen, de mégis közvetlenül. Sok nagyszerű hozzászólás, felemelő személyes történet hangzott el, küzdelmekről, reményekről és örömekről, de hallottunk sértésekről is. A beszélgetésekben, hozzászólásokban ott éreztem azt a felelősséget, ami a megtért, Krisztus tanítását megvalósítani akaró testvérektől hallottam. Számomra ez a legfontosabb tanulság. Újra szembesülni azzal, hogy nekünk felelősségünk van mások – családtagok, munkatársak – hitének ébresztésében, megtérésükben. Kérjük Isten áldását, segítségét, hogy ebben a feladatban ne lankadjuk meg.

Ötvös Csaba, 21. csoport

Három év kihagyás után nagyon vágytam az idei táborba! A feltöltődés mellett nagyon jó volt az evangelizációról tanulni a kiscsoportban és az esti áhítatokon.

Fontos, hogy életmentők legyünk, és ebben ne lankadjunk, ne váljunk kényelmes „klubba”. Nagyon szép új éneket tanulhattunk az ifis zenekarunk jóvoltából, akik fáradhatatlanul szolgáltak! Jó kezdeményezés volt a „Név húzás” – nagyon jó közösségépítő megmozdulás. Nagyon hálás a szívem az 53 első táborozóért! Számomra minden tábori héten szokott lenni egy megindító mozdulat, a hét csúcspontja... Ezen a héten „a pillanat” az Uzziás ifi áhítata volt az ebédlőben. A záró ének után nehéz volt felocsúdni, visszatérni a jelenbe... Köszönet érte!

A tábor minden évben körüluggi a testvéri szeretet, amelyből én az idén nagyon sokat kaptam (betegségem miatt).

Mivel a táborban nem voltam elég bátor, hogy kiálljak a gyülekezet elé, így ezúton szeretném megköszönni a testvéreknek a hosszú hónapokon át értem mondott imádságokat, szeretetet, öleléseket, számoltatást.

Isten áldjon benneteket és szeretteiteket!

Kulcsárné Klárka, 20. csoport

Szemléltetés a 20-as csoport esti áhítatán

Uzziás ifi szolgálata az esti áhítaton

A tábor során és utána, a hét témáján való gondolkodás közben felmerült bennem, hogy mi az evangelizálás, illetve hogy kinek van szüksége rá. Amennyiben az első kérdésre elfogadható az a válasz, hogy a megtérésre való segítség, akkor megpróbálkozom a másodikkal kapcsolatban is kifejtetni az álláspontomat. Az ifis beszélgetéseken szoktam megfogalmazni azt, hogy hitem szerint a megtérés egy – a matematikából (függvényanalízisből) ismert kifejezéssel élve – pontbeli tulajdonság, azaz egy minden egyes pillanatban meghozott döntés, hogy Isten van az életünk középpontjában. Mivel ez nem egyszerű dolog a hívők számára sem, talán nem túlzás azt mondani, hogy mindannyiunknak nagy alázattal el kell fogadnunk egymástól azt a segítséget, amivel ezt a sok kisebb-nagyobb döntést meg tudjuk hozni. Micsoda áldás az, hogy létezik ez a gyülekezet, ahol egymás között is evangelizálhatunk!

*Irinyi Tünde, Matuzsálem-Lídia-
Kornéliusz ifi*

Technikusok

Döntöttünk: a családommal elme-
gyünk a táborba. Először jártunk
itt, mégis hamar befogadtak minket,
s ez a nyitottság hálássá tett. Nagyszerű
volt megtapasztalni az EGY-ség élményét
a közös alkalmakon. Jó emlékezni az
együtt éneklésekre, a templomi elcsen-
desedésekre, a kiscsoportos alkalmakra, a
kirándulásokra, fürdésekre a medencében.
Az általuk kapott élmények meghittséget
teremtettek kicsik és nagyok között, szo-
rosra fűzve kapcsolatainkat. Úgy gondo-
lom, hogy a legfontosabb értékek: a hit, a
hűség és a szeretet itt helyükön vannak a
szívekben. A vezetőknek külön köszönjük
a sok áldozatos munkát, amit értünk tettek!
A végén nehezen ment a búcsúzás, mégis
azzal vigasztaltuk egymást, hogy ez nem
pont, hanem kettőspont, hiszen újra ta-
lálkozunk.

Örülök, hogy a tábor mellett döntöttem-
döntöttünk, mert hiszem, hogy javunkra
válík, és az Istennek terve van vele.

„Lásd a világot egy homokszemben,
A mennyországot kis virágban,
Őrizd a végtelent két kezeden,
Az örökkévalót egy órában...” (W. Blake)

Dr. Juhászné Erdei Rita, 19. csoport

Esti zsíroskenyér

Gáspár Eszterrel és Kiss Mátéval az idén konfirmált új ifi, a Zákeus vezetőivel ifiseik készítettek interjút.

Már a konfirmációs órákon megismerhetük egymást, hiszen hétről-hétre ti tartotátok nekünk a káté óra egy részét. Mi volt ebben a legnehezebb nektek?

Kiss Máté: Szerintem ebben semmi nehézség nem volt, talán csak annyi, hogy érdekes programokat és játékokat szervezzünk nektek.

Gáspár Eszter: A fegyelmezés sem volt a legkönnyebb. Például mindenki egyszerre akart beszélni.

Mi volt a reakciótok arra, hogy Judit néni felkért titeket ifivezetőnek?

Gáspár Eszter: Először nagyon meglepődtem, mert meglehetősen új voltam a gyülekezetben. Azonban nagyon örülünk neki. *Mi a különbség aközött, hogy ifisek vagytok, és hogy vezettek egy ifit?*

Kiss Máté: Mindenben eltérő. Teljesen megfordul az egész. Például sokkal több odafigyelést igényel, mert nem csak egymagadra, hanem 16 emberre kell figyelni.

Gáspár Eszter: Ha egy ifi tagja vagy, nem tőled függ a beszélgetés, nem fontos megszólalnod. Azonban ha te vagy a vezető, muszáj kezdeményezni.

Kiss Eszter és Vitéz Anna, Zákeus ifi (megjelent a tábori újságban)

Kirándulás a városban

Tavalyi táborunk témája az evangélizáció volt. Beszélgettünk akkor személyes megszólíttásgunkról és elemeztünk bibliai megtéréseket. Vizsgáltuk korunkat, missziós lelkületünket, majd szituációs gyakorlatokat is tartottunk.

Idén elmélyítettük ezt a témát: „Hirdesétek az evangéliumot!” (Mrk 16,15), azaz az evangélizáció címmel.

Kedd: Mik a döntéscentrikus helyzet kihívásai?

- Milyen „belenevelődött” szokások vagy hatások vezérelnék?
- Modern metaelbeszélések elemzése.

Szerda: Hitek, vallások és az evangélium?

- Mik a hasonlóságok és különbözőségek a részletekben?
- Mi a lényegi különbség az önmegváltás és megváltás között?

Csütörtök: Patchwork vallásosság és veszélyei

- Hasonlítsuk össze a „maga módján vallásost” és a Krisztust követőt!
- Miért az evangéliumot ajánljuk a patchwork vallásosság helyett?

Péntek: Érdeklődéstől elköteleződésig

- Hit odatartozás nélkül? – Odatartozás hit nélkül?
- Az érdeklődéstől elköteleződésig útján hogyan segíthet a gyülekezetünk és te magad?

Szombat: Párbeszédgyakorlatok és tanulságaik

- Olcsó tolerancia vagy a missziói felelősségünk?

Püski Lajos

Csuprosok – akik tizedszer táboroztak

Kancsósok – akik huszadszor táboroztak

Szívárvány –

a Debrecen - Nagyerdei Református Egyházközség hírlevele
4032 Debrecen, Bolyai u. 25. Telefon: (52) 410-811

Felelős kiadó: Püski Lajos

Tördelés: Bene Lászlóné

Nyomda: Litográfia

Készült: 700 példányban

25. évfolyam 9. szám

Megjelenik havonta

Egyházközségünk számlaszáma:

11738008-20012917

Gyülekezeti honlapunk címe:

www.refnagyerdo.hu

A legfiatalabbak

*Generációk táboroztak együtt –
a Máthé családból is*

20. csoport